

ԻՐԻԿՈՒԱՆ ԱՂՕԹՔ

Այս ծառերուն սակ, ուր հոգիս
 Ծննդադրութեան կը սանի զիս,
 Ամէն իր'կուն, երկինք մ'անհուն
 Անոնց կանաչ կասարներուն

Կ'իջնէ վերէն ասղածորան,
 Աղօթակէտ իբրեւ խորան,
 Որուն առջեւ ես լըռամած՝
 Զերթ խուզարկու մը երկնայած,

Ասղերէն վեր, պայծառ, անամպ,
 Քեզ կ'որոնեմ հանդարտութեամբ,
 Մինչ Գուն՝ առ մեզ իջեանիլ
 Բարձունքներէդ վար կուգաս բիլ:

Լուսախորհուրդ գիշերներուդ,
 Ասեղանիս, պայծառ ու լուրբ,
 Ու ծառերուն երկնանքէր,
 Պաշտող փութը քէ գիտ, Տէ՛ր,

Եւ տո՛ւր ինձի, որ վեհագոյն
 Աղօթական սուրբի հանգոյն,
 Վերննձայեմ Քեզ պատարագ,
 Արեւըս այդ ջինջ կապոյսին՝ սակ:

ՀԱՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

(Զամ-Քաղ, 25 Մայիս 1908)

